

toegklap
Kim Van den Brempt

“VROEGER DACHT IK: PHILIP GLASS, DAT IS BEHANG”

In 'Moving Hands' speelt pianist Kim **Van den Brempt** etudes van Philip Glass in combinatie met nieuwe stukken van vijf Belgische componisten. "Moving verwijst naar movie, film, en moving betekent ook ontroerend. Ik ontroer met mijn handen."

RONALD VERHAEGEN

toegklap
Kim Van den Brempt

toegklap
Kim Van den Brempt

Vier MIVB-controleurs in fluojassen staan in een kring, maar ze kijken elkaar niet aan, ieder tuurt naar zijn eigen smartphone. Ze spelen een multiplayer versie van mens-erger-je-niet. Eén vloekt, de anderen lachen. Een zwart en een blank tienermeisje bladeren in een cursus in een map versierd met eenhoorns. Twee Bulgaarse mannen discussiëren. Ik denk eerst dat het Ninoofs is, maar dan haalt er één een boekje boven met daarop in duidelijke letters 'Bulgaria'. Sipan, de Syrische fotograaf die me vergezelt, glimlacht. Veel kleurrijker dan op tram 55 in Schaarbeek wordt het niet. We stappen af bij de halte Paviljoen en even later staan we voor een groene metalen poort met daarop in sierlijke witte letters 'Novanois'.

"Ik ken Novanois al een jaar of vier," zegt pianist Kim Van den Brempt als we hem op de binnenkoer ontmoeten, "sinds ik mij hier heb ingeschreven voor een yogacursus." Het is een oude Brusselse cinema die is omgeturnd tot hippe undergroundplek. "Een beetje verscholen, maar hier gebeurt van alles," gaat Kim verder, "er is een cafetaria met podium en vleugelpiano, er zijn repetitielokalen en studio's voor bands en er zijn ruimtes voor dans en yoga. En die yoga brengt me als vanzelf bij *Moving Hands*. En, toeval of niet, Philip Glass doet al zijn hele leven aan yoga (lacht)."

Hoe heb je Philip Glass leren kennen?

Kim: "Ik heb hem leren kennen toen ik twaalf was via de film *Koyaanisqatsi* (zie kadertje De Keuze van Kim), een cultfilm en zijn internationale doorbraak. Glass heeft in de loop der jaren een gigantisch oeuvre opgebouwd met tientallen filmscores, opera's en symfonieën, maar die zijn mij grotendeels ontgaan. Twee jaar geleden heeft hij een boek met piano-etudes uitgebracht en toen heb ik hem pas écht leren kennen. Terwijl tot dan de muziek van Glass voor mij nogal behangachtig leek, besefte ik, ook door het lezen van zijn autobiografie, dat hij een heel eigen taal heeft ontwikkeld die onderbouwd en gelaagd is. Zo groeide het plan om zijn muziek op een podium te brengen."

© VTBK - Steenhou

Dance voor piano

Iemand met zo'n omvangrijk oeuvre, dan kies je een invalshoek.

Kim: "Juist. Film. Dat was mijn invalshoek. En muziek van Philip Glass tegenover nieuwe muziek. Ik stelde mij de vraag: wie ken ik in mijn omgeving die voor film schrijft? Ik heb dan vijf componisten gecontacteerd: Raf Kouens, Johan Hoogewijs, Tuur Florizoone, Reinhard Vanbergen en Brendan Jan Walsh. Allemaal mensen met wie ik al heb samengewerkt, op het podium of in de studio, mensen die ik al jaren ken, vrienden. Ik vroeg ze om een stuk te schrijven in dialoog met de muziek van Philip Glass. Een persoonlijk stuk. Die insteek vonden ze interessant, want ze zeiden meteen ja, alle vijf. Zo'n vraag krijgen ze niet elke dag. Ieder schreef vanuit zijn eigen achtergrond, wat het voor mij interessant maakt. *Moving Hands* is dan de dialoog tussen die vijf nieuwe stukken en enkele etudes van Philip Glass."

Wie van de vijf bevriende componisten heeft je het meest verrast?

Kim: "Brendan, een Belg geboren in Engeland. Hij komt uit de dance scene, een heel onbekende wereld voor mij. Brendan is erin geslaagd om de elementen beat, patroon en trance, waar nachtelijke dansmuziek op gebaseerd is, in zijn stuk te verwerken zonder dat het dansmuziek is geworden. Heel verfrissend. Maar zo heeft ieder wel zijn eigen bijdrage geleverd. Reinhard, die uit de popwereld komt (ex-Das Pop en producer van artiesten als The Van Jots, School is Cool en Lady Linn, red), heeft zich laten inspireren door het effect *delay*, vertraging. Hij zet dat puur akoestisch om in pianomuziek. Ik zou er zelf nooit op zijn gekomen en dat maakt het net leuk voor mij."

DE KEUZE VAN KIM

Philip Glass (*1937) is een Amerikaans componist. Hij maakt muziek met repetitieve structuren (hij houdt niet van het woord minimalistisch) en geldt als één van de invloedrijkste componisten van de late 20ste eeuw. Kim Van den Brempt kiest zijn drie favoriete Philip Glass-composities.

1. Koyaanisqatsi

Musiek bij een documentaire uit 1982 van Godfrey Reggio over Amerikaanse landschappen. Een film zonder dialoog of personages. Het is een aansenschakeling van vooral slow motionbeelden die op muziek zijn gezet door Glass. Kim: "Mijn eerste contact als kind met de muziek van Philip Glass."

2. Mad Rush

Pianocompositie in zeven delen, geschreven voor het eerste bezoek van de Dalai Lama aan Amerika in 1981 en voor die gelegenheid door Glass zelf uitgevoerd. Kim: "Mad Rush is een indrukwekkend solowerk met een meditatief effect."

3. Strijkkwartetten

Glass componeerde tussen 1966 en 2014 zeven kwatuors, composities voor strijkkwartet. Kim: "Mijn vrienden van het TANA-kwartet namen onlangs de integrale strijkkwartetten op, een meer dan geslaagd huarenstuk."

BIO KIM VAN DEN BREHPT

1974 - geboren in Brussel

1992 - studeert af aan het Atheneum van Leuven (Wiskunde Wetenschappen) en aan het Stedelijk Conservatorium van Leuven (Piano)

1997 - studeert af aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel, bij Jan Michiels

1997 - uitwisselingsstudent aan het Conservatoire Supérieur de Paris, bij Alain Planès en Pierre-Laurent Aimard

1999 - postgraduaat aan de Guildhall School in Londen, bij Graham Johnson

1996-2006 - lid van het experimentale Black Jackets Ensemble met concerten in Zuid-Amerika en doorheen heel Europa

2005-mu - solist bij Ensemble Musique Nouvelles olv Jean-Paul Dessy

2014 - CD Nightfall, met sopraan Elise Caluwaerts

2020 - CD Moving Hands

Ik had 96% en dacht: tiens, ik heb toch maar gewoon piano gespeeld?!*Weet je nog waarom je als kind piano bent begonnen spelen?*

Kim: "Nee. Er stond een piano thuis en en zo lang ik me kan herinneren heb ik daarop gespeeld. Eerst in het voorbijwandelen, een beetje voelen, dan naar de academie in Leuven, jarenlang, en later naar het conservatorium in Brussel. Het voelt niet alsof ik bewust die keuzes hebt gemaakt. Piano spelen was een evidentie. Ik bleek er goed in te zijn en een aantal leerkrachten heeft mij dan onder de arm genomen. Ik kon hier een extra cursus volgen en daar een masterclass, enzovoort. Je hebt onderweg mensen nodig die in jou geloven en gelukkig voor mij is dat gebeurd."

Wanneer wist je: ik heb talent?

Kim: "Moeilijk te zeggen. Dat komt geleidelijk. Ik herinner me wel nog een rapport op de academie, ik had 96% en dacht: tiens, ik heb toch maar gewoon piano gespeeld?! Ik had meer een besef van evidentie dan van talent. Ik ben enig kind en de piano is altijd een trouwe compagnon de route geweest. Ik kon er heel veel in kwijt. Emoties, maar ook gedachten en ideeën. Zo kreeg ik een relatie met mijn instrument, één op één, een relatie waar niemand anders zaken mee had."

Nog even naar Philip Glass. Hij is van opleiding fluitist en legde zich later toe op piano, waardoor hij een eigenzinnige, wat begrensd stijl heeft. Jij bent een klassiek geschoolde, virtuoze pianist. Gek dat je net hem uitkiest, niet?

Kim: "Voor mij is het een synthese. Met Philip Glass komt er een aantal werelden samen: het begeleiden van zangers met romantische muziek en het spelen van hedendaagse avant-garde. Ik heb beide al gedaan, maar telkens afzonderlijk. Nu worden ze verenigd in het project Moving Hands. Het is de volgende stap voor mij."

O

